

SỐ 609

KINH THIÊN YẾU

Hán dịch: Mất tên người dịch, ghép vào mục lục đời Hậu Hán.

Phẩm 1: QUỶ TRÁCH DỤC

Hành giả cầu đạo, khi muốn tu định thì Pháp sư phải tùy theo căn, tướng mà hành bốn Nhiếp đạo, chỉ bày sự lợi ích, hoan hỷ rộng tin vào tịnh giới. Sau khi tin vào tịnh giới rồi kế đến là trừ sáu dục đó là: sắc dục, hình dung dục, oai nghi dục, ngôn thanh dục, tế hoạt dục nhân tướng dục. Dính mắc với năm dục ở trên là phải khiến quán thấy tướng bất tịnh khả ố của nó. Dính mắc với nhân tướng dục là khiến quán sát tướng xương người phân cắt từng phần.

Quán sát toàn thân ấy thì có thể đoạn được hai dục là oai nghi dục và ngôn thanh dục. Còn quán sát thân chết tan rữa thì hoàn toàn đoạn trừ được sáu dục. Có hai loại quán bất tịnh:

1. Tức quán tử thi thối rữa bất tịnh, thân ta không tịnh cũng lại như vậy. Quán sát như vậy rồi, tâm sinh ra chán ngán lo âu. Giữ lấy hình ảnh này, rồi sau đó đi đến chỗ nhàn tịnh là núi, hồ, nơi mộ địa, nhà bỏ trống, dưới cây, tự quán sát xét chỗ bất tịnh khả ố. Tâm buộc vào trong thân không để cho chạy tán loạn như ngựa.

2. Hiểu biết, ghi nhớ pháp.

Tự quán trong thân, phân biệt được ba mươi sáu vật, đó là tóc, lông, móng, răng, nước ghen, nước mũi, nước dãi, nước miếng, mồ hôi, cấu, mỡ dưới da, da, mô, cơ, thịt, gân, mạch, tủy, não, tim, gan, lá lách, thận, phổi, bao tử, ruột già, lòng, bàng quan, mật, đờm, sinh tạng, mủ, máu, đồ đại tiểu tiện, các trùng, chúng thối tha, dơ dáy, chứa đầy những thứ không sạch lấy làm thân. Xưa nay năm đường lửa bốc cháy hừng hực các khổ, giống như thân chết nổi lên muốn trôi đi Đông, Tây thì tùy, chỗ nào nó đến là đều bị ô nhiễm.

Lại nữa, phải nhớ rằng thân ta lấy xương làm trụ, lấy thịt làm hồ, gân buộc ràng xung quanh, tươi ướt như mật ngọt, như chất độc; da, lông, chín lỗ làm cửa ngõ; ruột, dạ dày, bọc, màng làm kho chứa; lưỡi biếng, khinh mạn, tâm ác thì mới gọi đó là thân, tham cầu không chán giống như nước khe chảy. Bởi vậy, hành giả phải nhớ nghĩ trừ ba dục, khi thọ nhận của tín thí thì tưởng nó như là lửa độc, nghĩ đến sự cứu lấy các côn trùng, nghĩ tưởng vào tử thi; nghĩ đến nước dãi, răng như, là đồ ngon chất bổ; nghĩ đến việc ta không có tuệ không làm hủy hoại pháp lành; nghĩ về nhân duyên tham ái mà hình thành đường ác. Phải tư duy và tầm quý đầy đủ như vậy thì có thể vượt qua biển sinh tử, làm ruộng phước cho đời. Hoặc quán xét xương người là quán xét đầy đủ giáp cốt hai chân, xương ngón tay chân, xương mu bàn chân, xương mắt cá, xương cẳng chân,

xương đầu gối, xương đùi, xương háng, xương lưng, xương sống, xương cổ, xương đầu, xương cằm, móng, xương hai tay, xương ngón tay, chân, xương lòng bàn tay, chân, xương cổ tay, xương cánh tay, xương khuỷu tay, xương bắp tay, xương ngực, xương tim, xương răng, xương sườn; tư duy trước sau như vậy tất cả đều như mắt thấy. Chỗ dính liền với phần bên ngoài thân cũng quán như vậy: ba trăm hai mươi tướng xương là cột trụ ở bên trong. Cái dây da, chín lỗ xấu xa, chêm nhem ở bên ngoài.

Quán xét thân như vậy chẳng khác nào thầy quỷ chết đứng dậy lạng thình đi lại, thường là tử thi này, tức là đối với thân ta nghĩ tưởng như tử thi. Tưởng như màu xanh bầm, tưởng sinh trưởng, tưởng mủ thối tha, tưởng vỡ rữa, tưởng bùn máu nhầy nhụa, tưởng bị ăn tàn, tưởng dồi bờ ra, tưởng xương tiêu hết, tưởng phân rã, tưởng thối rữa hoàn toàn, tưởng thế giới chúng sinh không thể vui. Nếu tâm hoảng sợ thì nên quán không vào nhân duyên hư vọng, giống như huyễn hóa, quán không sở hữu, quán trí thanh tịnh đệ nhất nghĩa không. Nếu tâm biếng nhác thì phải tự trách rằng: già, bệnh, chết, khổ đã đến rất gần, mạng sống như tia chớp thoáng có là mất ngay, khó mà giữ cho được. Thân người khó được, thầy tốt khó gặp, Phật pháp sắp mất, lời chân chánh tự như phản lại. Như ngọn đèn lúc ban mai, tuy hiện hữu nhưng lại vô dụng. Người ác xuất gia tiếp tay với kẻ tục phá pháp, tham dâm, tà trước làm cho đạo suy tàn. Ác pháp cứ tăng dần, ngu tối bao trùm, phá nhân duyên định, các tai nạn thật nhiều. Bên trong là cái phiền não, bên ngoài là ma và các quyến thuộc của ma. Quỷ, ôn dịch lan tràn tai vạ, thế gian hoang vắng, cái ác pháp hoành hành, não phiền vạn mối tám khổ luân hồi ngày đêm không ngừng. Thân ta đáng thương, họa này sẽ đến. Với giấc phiền não chưa có mấy may diệt trừ, với pháp thiền định chưa có chỗ nào đạt được. Tuy mặc pháp y song vẫn còn mùi vị của tư dục, bên trong thật sự rỗng tuếch không khác gì người thế tục. Tất cả các cửa ác thú đều mở đón chờ. Trong các thiện pháp thì chưa hề vào chánh định, còn các ác pháp thì không ác pháp nào là không làm.

Ta nay tại sao phải đắm vào cái dây chứa phân này mà sinh ra buông thả, kiêu ngạo, không thể siêng năng chế phục tâm của mình?

Thân rách nát như đây là chỗ chê trách của Hiền thánh, bất tịnh, gồm ghê tởm, chín lỗ cứ chảy ra mủ. Nếu tham tám thân này thì chẳng khác nào là loài súc sinh. Chết đi là lao vào chỗ rất đen tối thì phải dựa vào chỗ nào? Nay đã được thân người không thể đặt thành vấn đề trọng đại rằng: Nếu sinh vào ác thú thì do đâu mà được giải thoát? Phải dứt cái tâm quay về bản xứ. Lại nữa, khi khuyến phát thì phải làm cho tâm vui vẻ thoải mái. Tuệ mạng Pháp vương giải thoát là thường trú, thần thông toả sáng luôn luôn chiếu suốt năm đường, nói thẳng đạo giáo dễ hiểu, dễ làm. Đã là thầy của ta, ta đã quy mạng thì hương hoa tán thán, tâm an ổn vui mừng như nương vào trời Đế Thích mà đi trong hư không, không hề lo sợ. Các Đại Bồ-tát, A-la-hán... đều là đồng bạn bè với ta vì đã có thể chế phục được tâm, như mèo chế phục chuột, các căn điều thuận, lục thông tự tại. Ta cũng như vậy, cần phải tự chế phục tâm để cầu ra khỏi sinh tử. Như người nhốt vào ngục bốn phía vây kín mít chỉ có một lỗ xí mà không còn lối nào khác. Như chất độc trong người chỉ có phân uế mới trị được, không còn thứ thuốc nào khác. Tư duy được điều này là đã nhìn thấy rõ được cái bất tịnh. Lại phải suy nghĩ điều này: Khi bắt đầu tập hành trì thì tâm nhiều tiến thoái, gió tám pháp ác thổi phá vỡ tâm ta. Nếu như ta đắc đạo, tâm an như núi thì dù cho ngũ dục thượng diệu đến đâu cũng còn không thể hoại được hướng chi là loại dục hạ đẳng. Như Đại Mục-liên chứng La-hán đã bị người đàn bà nọ dẫn người ca kỹ đẹp trang sức tuyệt đẹp đến muốn phá hoại Mục-liên.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc bấy giờ, Mục-liên đã vì người ca kỹ thuyết kệ rằng:

*Thân người đàn xương đứng
Da thịt bọc bên trong
Trong thân đầy bất tịnh
Không một vật nào tốt.
Đã da đầy phân dơ
Chín lỗ, máu thường luôn
Như quỷ không ngay thẳng
Lấy gì để quý trọng!
Thân người như phân thải
Da mỏng tự che lấy
Trí giả vất xa nó
Như người thải bỏ phân.
Nếu ai biết thân người
Đều chán ghét như ta
Tất cả đều lánh xa
Là như tránh hãm phân.
Thân người tự trang điểm
Dùng anh lạc, hương hoa
Phàm phu mới tham ái
Trí giả làm được sao.
Thân người đầy bất tịnh
Gom các vật nhớp nhơ
Tuy mặc áo quý, đẹp
Như nhà xí điểm trang.
Sống lưng người dính sừng
Như rui dựa đòn tay
Bên trong là ngũ tạng
Bất tịnh như dẫy phân.
Ta thấy người không tịnh
Giống như phân năm màu
Ngọc, anh lạc làm đẹp
Tốt mã như hình vẽ.
Nếu người muốn tịch vắng
Trước sau không đắm trước
Người muốn đến quấy ta
Như thiêu thân vào lửa.
Tất cả các dục độc
Ta nay đã diệt sạch
Ngũ dục đã rời xa
Lưới ma đã xé nát.
Tâm ta như hư không
Tất cả không chỗ đắm
Sắp đến Chánh Sử Thiên
Tâm ta không thể nhiễm.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đọa tục sống đời khổ
Mạng sống giống tia chớp
Khi già, bệnh, chết đến
Chẳng dưng mãnh đối đầu.
Không người thân cậy nhờ
Không chỗ để ẩn nấp
Phước trời còn phải hết
Mạng người có dài đâu!
Mạng còn nguy hiểm hơn
Như gió thổi vào mây
Mây tan rã thật mau
Thân mạng không kéo dài.
Thân chết hồn linh tán
Đó không phải thân ta
Lúc gắng sức tinh tấn
Khó được không hơn người.
Sinh tử không tuyệt dứt
Vì thích mùi tham dục
Nuôi giận chất cao mờ
Nhận lầm các khổ đau.
Thân thối như cây chết
Chín lỗ chảy bất tịnh
Như dòi bọ thích phân
Ngu tham thân không khác.
Ở trong cung, mà sáng
Giữa sắc vị năm dục
Ý chí không cam vui
Thường nghĩ thiên u ẩn.
Ngày đêm nhìn song cửa
Có trời vòng tay thừa
Thời đến, nay đáng làm
Bọn ca hát đều ngủ.
Thế gian không đủ vui
Luôn đầy cả ưu não
Hội hợp chính ân ái
Lại phải vào biệt ly.
Gia thất thay nhau khóc
Chết không biết chỗ đến
Người tuệ thấy khổ đế
Cho nên học hành đạo.
Thế gian ngày vui ít
Ưu não lại quá nhiều
Do đâu bị khổ này
Tự làm không do ai.
Người tục thích ân ái

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

*Oan gia chính là đường
Giàu sang là gốc khổ
Như chim sa vào lưới.
Mạng người lướt rất mau
Năm ngựa không thể đuổi
Ngày qua mau, mạng tàn
Mỗi mỗi tự tư duy.
Hiệp hội, chính ân ái
Hễ thịnh ắt có suy
Cho nên tự dứt ra
Đắc đạo ắt lại về.*

